

“Eduardo te quiero!”

Eduardo Zaplana és el polític preferit de Julio Iglesias. Potser hi ha influït el contracte que el gallec va firmar amb el murcià perquè el cantant promocionara el País Valencià a l'estranger. El cost d'aquell acord es triplicà, es pagà en un paradís fiscal i està pendent de judici. Qui és el truà i qui el senyor?

“És un home molt ambiciós i ràpid, corre molt ràpid i és un gran campió.” D'aquesta manera tan afectiva, per no dir naïf i encertada, va definir Julio Iglesias l'aleshores Molt Honorable Eduardo Zaplana, quan es va fer pública la contractació de l'artista com a ambaixador comercial de la Generalitat Valenciana a l'estranger. Era l'octubre del 1997 i el cantant espanyol més universal —sempre segons la premsa rosa— ni de bon tros es trobava en el punt àlgid de la seua carrera. Això, però, no li importava gens, a Zaplana.

I és que tots dos feien bona lliga. L'ara portaveu del PP al Congrés dels Diputats va entendre, aleshores, que el contracte de Julio Iglesias podria beneficiar les dues parts contractants. Això és, Iglesias de la Cueva percebia una bona quantitat a costa de l'erari públic valencià —cosa que a Zaplana ni li anava ni li venia—, i Zaplana..., doncs Zaplana guanyaria galons davant d'Aznar per haver-li pagat els favors que el PP encara devia al cantant.

No debades, Iglesias —com Norma Duval— va donar la cara per la dreta, intel·lectualment s'entén, en aquella crispada campanya electoral del 1996, quan Aznar, per moments, va arribar a creure's que arrasaria per majoria absoluta. Iglesias va amenitzar el míting de Saragossa i va asseure's també a la fila zero del de Mestalla, al costat d'Aznar i de Zaplana, quan, segons les cròniques, més de 50.000 espectadors assistiren a la mascletada final de la dreta, disparada per Jesús Sánchez Carrascosa, un altre il·lustre amic del president cartaginès. Iglesias va donar la cara, però no a preu de saldo.

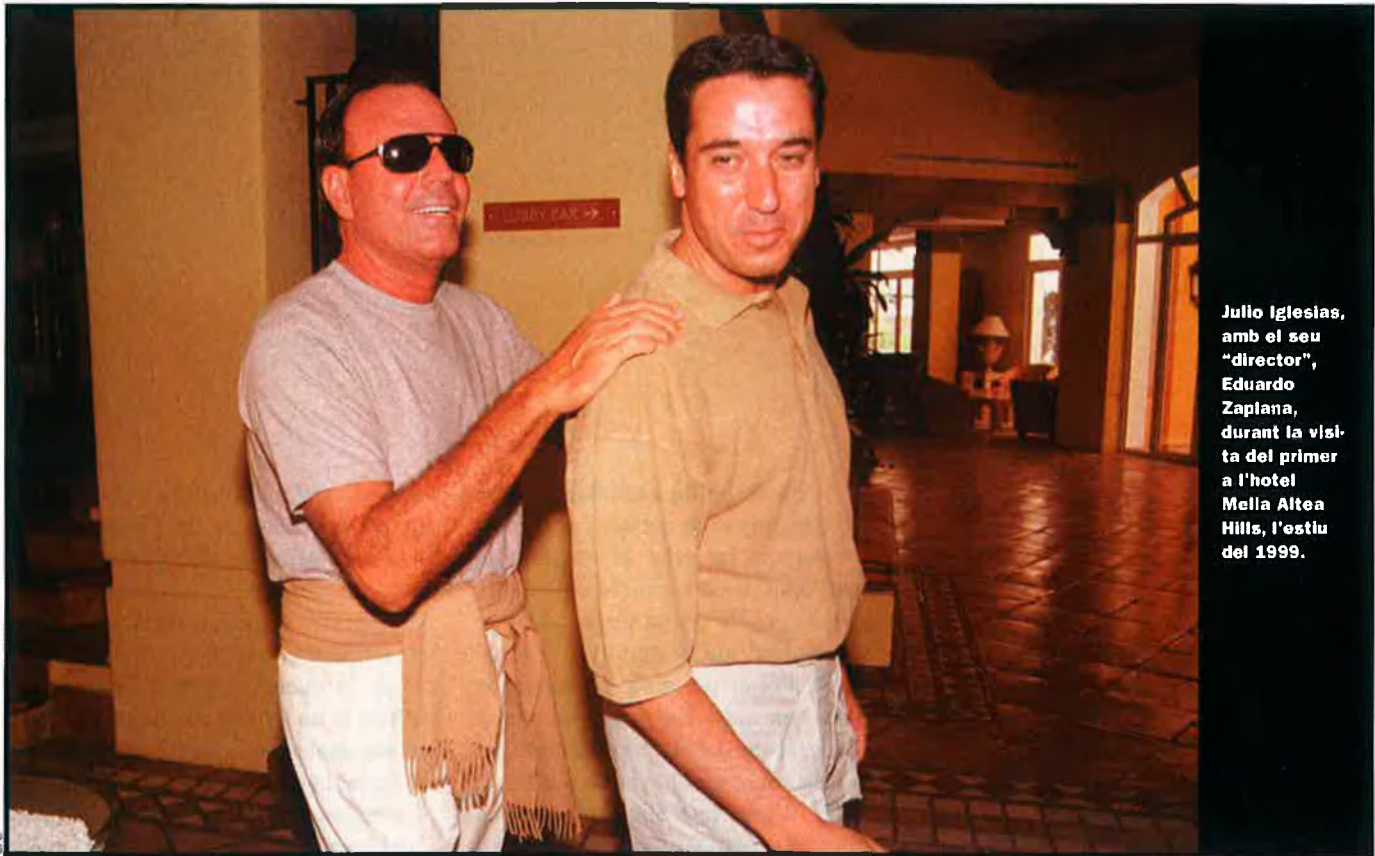
Dit i fet, el contracte va permetre saldar els deutes del PP amb el cantant i, així mateix, projectar internacionalment el País Valencià. O, dit d'una ma-

nera més prosaica, el seu president, per mà de l'artificiós bronzejat d'Iglesias. Va començar així una estranya relació d'amistat, unes vegades delirant, altres interessada, de la qual la premsa va plasmar episodis d'una complicitat ardorosa, per no dir inversemblant, com quan a Tòquio, en la seua primera actuació de les sis previstes, l'artista va confessar públicament que “sóc un empleat, el director és el president Zaplana”.

Amabilitat desbordant o interès pecuniari, el ben cert és que aquest contracte monumental va colpir bona part dels sectors productius valencians, que trobaven desproporcionada, com a mínim, aquella maniobra comercial, sobretot si la comparem amb les inversions en matèria d'internacionalització —més aviat inexistents— que han destinat els governs del PP a les empreses indígenes.

En tot cas, poques veus, a excepció feta de l'oposició, van atrevir-se a qüestionar-ho públicament, atemorits que Zaplana no encaixara gens bé les crítiques. Al capdavant, però, s'ha demostrat que hi havia matèria més que suficient, almenys, per denunciar-ho als jutjats. Tanta matèria que el PSPV-PSOE va presentar, el maig passat, una querrel·la davant del Tribunal Suprem contra Zaplana i Iglesias per malversació, falsedat i frau fiscal.

En un primer moment, el Consell va explicar que les xifres del contracte de representació comercial amb Iglesias de la Cueva ascendien a 325 milions de les antigues pessetes per les sis actuacions previstes a Moscou, Tòquio, Xangai, Orlando, Las Vegas i Benidorm. Una ganga, segons l'aleshores conseller de Comerç, Diego Such, que el Consell estava disposada a reeditar per l'estalvi que, entre altres coses, li va suposar en publicitat. 325 milions que la Generalitat va arribar a pagar,

Julio Iglesias, amb el seu "director", Eduardo Zaplana, durant la visita del primer a l'hotel Mella Altea Hills, l'estiu del 1999.

fins i tot, abans que Iglesias acabara de complir el contracte.

Una nit seriosa. Julio Iglesias es va sincerar l'agost del 2001, durant una multitudinària actuació a la Fira de Xàtiva: "¡Eduardo, te quiero!", va dir-li. A més d'entusiasmar els seus incondicionals seguidors, va proferir un seguit d'afalacs a la família Zaplana Barceló— presents a la fila zero— que a qualsevol mortal l'hagueren fet envermellar, però mai a l'excalcalde de Benidorm. "Aquesta serà una nit seriosa, Eduardo." Julio Iglesias no va parar en tota la vetllada de dirigir-se al seu amic. Estava agraït i no sabia com demostrar-li en públic la sucasa amistat que els va unir en un contracte comercial que encara porta polèmica.

Polèmica perquè l'acord tenia una part, si més no, oculta i amagada pel Consell des d'un principi. O, si voleu, un contracte "b", la contraprestació del qual ascendia realment als 990 milions de pessetes, 615 milions més dels que en un principi va fer públic el Govern valencià per les sis actuacions pactades, entre actuacions estel·lars davant d'empresaris

nipons i recepcions de gala a terres exòtiques, a més de publicitat subliminar amb perles cultivades com "tinc 75 anys, però n'aparente 45, perquè durant 25 anys em vaig criar i vaig menjar a la Comunitat Valenciana" o "cantaré en valencià, en castellà, en xinès, en coreà i en algun dialecte rus".

Boutades a banda, Zaplana mai va dir tota la veritat a l'opinió pública i, en efecte, tampoc al fisc. Uns mesos abans que es rubricara, el desembre del 1997, "el millor contracte del món" segons Diego Such, va ser registrada al paradís fiscal de les Illes Verges britàniques la societat Internacional Concerts, destinatària de bona part dels pagaments que l'Institut Valencià de l'Exportació va girar en favor del cantant instal·lat a Miami.

"Cuántos te halagan si triunfando estás, la vida sigue igual". Amb aquesta cantarella, Julio Iglesias va guanyar el Festival de Benidorm el 1968. La nit de Xàtiva li la va dedicar amicalment a l'excalcalde de Benidorm. Eren dies de glòria per a l'intocable president. Uns mesos abans, Zaplana havia signat, que

no escrit, *El acierto de España*, aquell llibre que pretenia posar en ordre l'entramat autonòmic, i un any després va ser nomenat portaveu del Govern i ministre de Treball. Iglesias, com Terra Mítica, representaven els baluards de la seua gestió al capdavant de la Generalitat. Una manera d'entendre la política i les amistats.

De moment, la justícia no ha decidit el futur de la querrela dels socialistes contra Zaplana, mentre que Terra Mítica va de mal en pitjor. Julio Iglesias, per la seua banda, està profundament enamorat del País Valencià, sobretot de la Marina, on ha invertit en la construcció d'urbanitzacions de luxe, associat amb Andrés Ballester, amic també de Zaplana.

"I és que jo, ame la vida, ame l'amor. Sóc un truà, sóc un senyor." Fet i fet, aquesta pastosa banda sonora, més enllà d'omplir molts records musicals, exemplifica la particular i succulenta amistat que ha unit Zaplana i Julio Iglesias. Feina del lector serà esbrinar qui és el truà i qui el senyor.

Salvador Giménez